

ПЕРЕДМОВА

Національний університет “Львівська політехніка” 170 років плекає свої наукові й педагогічні традиції. Це – один із найдавніших технічних вищих навчальних закладів Європи і перший такого типу в Україні. Пройшовши довгий і славний шлях свого становлення та розвитку, Львівська політехніка посіла гідне місце серед найавторитетніших вишів нашої держави. Її історія багата на видатні події та славні імена.

У листопаді 1817 року згідно з цісарським декретом у м. Львові відкрито трирічну реальну школу, яка вперше почала надавати початкові технічні знання своїм вихованцям. Згодом, у 1835 році, в її складі став працювати торговельний відділ. Так цей навчальний заклад отримує назву реальної торговельної академії, яку реорганізували в Цісарсько-королівську **Технічну академію**.

Її урочисте відкриття відбулося 4 листопада 1844 року. Цей день вважають датою заснування Львівської політехніки.

Зазначена подія засвідчила те, що Галичина є невід’ємною частиною Європи як у політичному, так і в економічному аспектах. Завдяки освіті та науці в місті почала розвиватися промисловість, українська молодь отримала можливість здобути вищу освіту, а отже – посісти відповідне становище в суспільстві.

Директором Академії призначили доктора філософії, професора Флоріана Шиндлера. Його заступником став уродженець Галичини професор математики Александер Райзінгер. Як і реальна школа, Технічна академія винаймала приміщення в будинку Даровського, на розі нинішніх вулиць Вірменської й Театральної (Довгої).

У перші роки діяльності Академії в її складі функціонували дворічний (а від 1847–1848 н. р. – трирічний) технічний відділ, однорічний торговий відділ, а також реальна школа з дворічним терміном навчання. Працювали кафедри фізики й природознавства, вищої математики й механіки, технічної хімії. На той час у цьому навчальному закладі викладали професори математики, фізики, практичної геометрії, вексельного й торговельного права, загальної географії, бухгалтерії, німецької мови, арифметики й елементарної математики, вчителі польської, французької та італійської мов, рисунка й каліграфії. Читалися також курси християнської релігії. Навчання здійснювалось німецькою мовою.

Розвиткові м. Львова сприяли адміністративні, економічні та культурні чинники. У 1867 р. Галичині надано крайову автономію. У 1861 р. до міста проклали залізницю, тож постало завдання щодо виходу м. Львова на європейський ринок. Це зумовило прискорення розвитку крайової економіки, індустріалізації краю, що вимагало, своєю чергою, кваліфікованих інженерних кадрів. Професори Технічної академії підготували проект її реорганізації, поклавши в його основу досвід австрійських та інших технічних освітніх закладів. З 70-х років XIX ст. в академії почали викладати польською мовою. У 1871 р. Технічна академія підвищила свій статус – отримала права вищого навчального закладу. Статутом визначалося, що Академією керує колегія професорів на чолі з ректором. Ректора терміном на один навчальний рік обирає колегія професорів із свого складу, а затверджує – міністерство освіти. Факультетом керує декан, якого обирає колегія професорів із професорського складу терміном на два навчальні роки.

З розвитком Академії виникла гостра потреба в будівництві нового приміщення, що відповідало б навчальним та науковим вимогам технічної освіти. На початку 1872 р. цісар Франц-Йосиф своїм указом дозволив Академії споруджувати власний будинок. Австрійський уряд виділяє для будівельних робіт чималі кошти – 1 млн 300 тис золотих ринських. Замовлення на створення проекту будинку Технічної академії та окремої споруди хімічної лабораторії отримує Юліан-Октавіан Захарієвич – професор архітектури Технічної академії. На початку 1873 р. проект затверджено й виконано. В ньому архітектор використав риси, властиві неоренесансу.

Будівництво розпочали 1 квітня 1874 р. на земельній ділянці, в західній частині міста при вулиці Новий Світ (пізніше – Л. Сапеги, нині – С. Бандери). Це престижне передмістя тодішнього Львова, оскільки тут проходила головна магістраль, що з'єднувала Львівський залізничний вокзал із центральною частиною міста. Роботи велися швидко. У вересні 1876 р. був завершений двоповерховий будинок хімії та фасад головного корпусу, а в жовтні 1877 р. – роботи цілком.

З метою сприяння розвитку наукових досліджень і поширення отриманих результатів у 1877 р. створене Політехнічне товариство, що видавало свій часопис.

Структура і спектр спеціальностей у Політехнічній вищій школі розширювався упродовж наступних років, що диктувалося потребами промислового розвитку краю. При факультеті технічної хімії відкрились підготовчі курси з гутництва (1885), при машинобудівному – курси для підготовки спеціалістів гірничої справи (1885). У 1888 р. створено кафедру рільничо-лісової спеціальності, в 1884 р. – кафедру зоології, ботаніки й товарознавства, яку очолив видатний дослідник флори Карпат, українець Остап Волощак (1835–1918). У 1890 р. спеціально для Романа Гостковського (1837–1912) створили кафедру теорії залізничного транспорту. Цей предмет він читав першим в Австрії (професор був

головою Політехнічного товариства протягом 1877–1884 рр.). На початку 1891 р. відкрили кафедру електротехніки. З 1886 р. функціонувала дослідна станція з проблем нафтової промисловості та кераміки, а пізніше механічна станція випробування матеріалів у технічних конструкціях.

10 липня 1894 р. Політехнічна школа урочисто відзначила 50-літній ювілей своєї діяльності. У цей час на її чотирьох факультетах навчалося понад 250 студентів, з них половина – на факультеті інженерії. Професорсько-викладацький склад налічував 57 осіб, серед них – 15 звичайних професорів і 4 надзвичайних. У Політехнічній школі функціонувало 20 кафедр: I кафедра математики; II кафедра математики; кафедра нарисної геометрії; механіки й теорії машин; геодезії й сферичної астрономії; фізики; загальної й аналітичної хімії; мінералогії й геології; I кафедра архітектури; II кафедра архітектури; I кафедра інженерії (будівництво шляхів, залізниць і тунелів); II кафедра інженерії (водне будівництво й енциклопедія інженерії); III кафедра інженерії (теорія й статика будівництва, будівництво мостів); теорії залізничного руху; машинобудування; кафедра механічної технології й машинознавства; хімічної технології; рисунка й моделювання; ботаніки, зоології й товарознавства; електротехніки. Крім того, в складі Політехнічної школи діяли 19 спеціалізованих музеїв, 4 лабораторії, 2 дослідні станції та бібліотека з книжковим фондом 14 тис томів.

У 1901 р. Політехнічній школі надали право присвоювати учений ступінь доктора технічних наук. До 1918 р. докторами стали 64 інженери.

У 1912 р. за визначні заслуги у науці були присвоєні почесні титули доктор Нопогіс Сауса М. Склодовській-Кюрі, професорам Я. Франке, Ю. Медведському, А. Вітковському та інженерові К. Обрембовичу (організатор Варшавської політехніки).

У 1909 р представники української технічної інтелігенції організувались в Українське технічне товариство, яке очолив професор Р. Залозецький.

На початку ХХ ст. м. Львів став значним та авторитетним центром європейської науки. В усіх його техніко-економічних і соціально-культурних змінах брали активну участь учені та вихованці Політехнічної школи. Різде збільшення кількості студентської молоді створювало сприятливі перспективи для підготовки високоосвічених кадрів інтелігенції.

Але в серпні 1914 р. ці позитивні зрушення перервалися – почалася Перша світова війна. Корпуси Політехнічної школи зайняли військові шпиталі. Частина викладачів виїхала зі Львова. Навчання відновилися лише на деякий час у 1916 р. за кількості студентів – 234 особи.

Після закінчення Першої світової війни відбулися значні зміни на політичній карті Європи. Розпад Австро-Угорської та Російської імперій зумовив виникнення незалежних країн, зокрема Польщі, до складу якої тоді увійшла більша частина Західної України. Львів став воєводським містом, відновили роботу вищі навчальні заклади. Розпочався польський період історії Політехнічної школи.

У листопаді 1919 р. до неї приєднали Рільничу академію в Дублянах і Вищу школу лісництва в м. Львові. З приєднаних закладів утворили рільничо-лісовий факультет. Політехнічна школа отримує новий статус вищого технічного навчального закладу. Її Статут, схвалений загальними зборами професорів, був прийнятий 20 червня 1920 р. У ньому було передбачено господарське та адміністративне самоврядування. 13 січня 1921 р. Політехнічну школу перейменували, вона стала називатися – **Львівська політехніка**.

У ній діяли шість факультетів: факультет сухопутної та водної інженерії, в якому було три відділи (сухопутний, водний, геодезичний) та 19 кафедр, окрім того, на факультеті обладнали астрономічну та метеорологічну обсерваторію з сейсмографічною станцією, музей геології та мінералогії; архітектурний факультет з двома відділами (художній і конструкційний) та 8 кафедр, з лабораторіями – фотографічною та моделювання; хімічний факультет налічував 10 кафедр. У його складі також була лабораторія з проблем технології калійної солі, фізична лабораторія, керамічна експериментальна станція; механічний факультет з відділами машинобудівним, електротехнічним, нафтовим та 19 кафедр, працювали радіотехнічна й аеродинамічна лабораторії, музей машинобудування; рільничо-лісовий факультет з відділами рільничим і лісовим та 18 кафедр; загальний факультет (діяв упродовж 1921–1933 рр.), складався з математичної, фізико-хімічної та групи креслення.

Саме в 1930-ті роки в Львівській політехніці сформувалась одна з найбільших в Європі науково-технічних бібліотек, що мала статус федеральної (в 1938 р. її фонд становив понад 88 тисяч примірників).

Львівська політехніка відіграла значну роль у становленні та розвитку авіаційної науки й техніки. Наукова рада механічного відділу прийняла рішення про створення в 1928 р. авіаційного факультету. Планувалося збудувати при доцентурі аеродинаміки лабораторію.

Після відродження польської держави м. Львів став джерелом кваліфікованих кадрів для всієї Польщі. Політиками національного масштабу було чимало львів'ян, серед них – професори Львівської політехніки Казімеж Бартель, який у 1926–1930 рр. тричі був прем'єр-міністром Польщі, а Ігнаци Мосціцький упродовж 1926–1939 рр. – президентом цієї держави.

У зв'язку з розширенням навчального закладу, утворенням нових кафедр у 30-ті роки помітно зросла чисельність професорсько-викладацького складу Львівської політехніки, що мало позитивний вплив на якість підготовки інженерних кадрів, збільшення кількості науковців. Кількість студентів, які навчалися в Львівській політехніці, зросла від 1285 осіб у 1919–1920 н. р. до 3606 осіб – у 1938–1939 н. р. На водному й шляховому відділах навчалися упродовж 4,5 років, на всіх інших – 4 роки. За правилами, затвердженими польським міністерством освіти, студенти склали курсові й два державні іспити – загальний і дипломний. Для вступників проводили конкурсні іспити.

Розвиток Політехніки вимагав розширення навчальних площ. Так у 1925–1927 рр. згідно з проектом професора кафедри монументальної архітектури Вітольда Мінкевича (1880–1961) у формах “класицистичного модерну” був збудований Лабораторний корпус механічного факультету (вул. Устияновича). Впродовж 1928–1929 рр. проведено модернізацію головного корпусу: змонтовано систему центрального опалення, а біля головних сходів встановлено ліфти. Завідувач кафедри загального будівництва професор Тадеуш Обмінський (1874–1932) створив проект бібліотеки, що постала протягом 1929–1932 рр. при вулиці Нікоровича (Професорська). У 1928 р. Львівській політехніці передали приміщення колишньої жіночої в’язниці при костелі св. Марії Магдалини (нині тут корпуси № 14 та № 15 корпуси), а в 1929 р. – будинок IV-ї гімназії (нині – корпус № 11); у 1930 р. – аеродинамічну лабораторію, збудовану коштом Ліги повітряної й протигазової оборони (нині – корпус № 12).

У середині 1939 р. розроблявся проект студентського містечка на території нинішнього заводу “Львівприлад”, реалізації якого перешкодила війна.

Завдяки ученим, які збагатили світову науку новими відкриттями, у міжвоєнний період Львівська політехніка зміцнила свої позиції як центр інтелектуального життя й наукової думки європейського рівня.

Найбільші воєнні випробування й демографічні катастрофи відбулися у Львові під час Другої світової війни. Її початок, відтак доля тоді польського міста, були вирішені в Москві. Опівдні 22 вересня 1939 р. частини Червоної армії вступили на вулиці м. Львова. Західну Україну приєднали до Української радянської республіки в складі СРСР. Свою діяльність припинили всі політичні партії, громадські й культурні установи, зокрема Наукове товариство ім. Т. Шевченка, “Просвіта”, були закриті всі часописи. Більшовицька влада намагалася якнайшвидше інтегрувати поліетнічне місто в загальносоюзну командно-адміністративну систему. Одним із найважливіших засобів подальшого зміцнення своїх позицій і вирішення ідеологічних завдань влада вважала культуру й освіту. Тож навчання в Політехніці відновилося вже з жовтня 1939 р. Було поставлено завдання докорінно перебудувати освітній процес за зразком радянських вищих навчальних закладів. Львівську політехніку реорганізували в **Львівський політехнічний інститут** (ЛПІ). У ньому запрацювало шість факультетів: енергомашинобудівний, електротехнічний, хіміко-технологічний, архітектурно-будівельний, шляхово-водний та сільськогосподарський. У 1940 р. створили сьомий факультет – лісовий. В інституті функціонувало 79 кафедр, на яких працювали 395 викладачів.

Роботу інституту перервав напад Німеччини на Радянський Союз 22 червня 1941 р. У головному корпусі за часів окупації був розташований шпиталь. У ніч проти 4 липня 1941 р. на Вулецьких пагорбах розстріляли десятки вчених, серед них і професорів Політехніки – С. Пілята, В. Стожека, В. Круковського, К. Вайгеля, А. Ломницького, Р. Віткевича. 26 липня у підвалах гестапо загинув професор К. Бартель.

Після вигнання гітлерівців зі Львова (27 липня 1944 р.) 28 серпня відновив роботу Львівський політехнічний інститут. Його директором призначили уродженця Харківщини, колишнього заступника директора Московського інженерно-економічного інституту, доцента Стефана Ямпольського.

В інституті організовують навчальну частину й деканати семи факультетів – тих, що існували напередодні війни. Перший повоєнний навчальний рік в інституті розпочався в руїнах: потребувала відновлення навчально-лабораторна база, необхідно було забезпечити студентів посібниками та підручниками.

На початок 1945–1946 н. р. інститут мав у своєму розпорядженні 9 навчальних корпусів, у яких розташувалися 43 аудиторії, 35 лабораторій, 8 спеціалізованих музеїв і 40 кабінетів. Навчально-виробнича база факультетів забезпечувала, хоч і не без труднощів, нормальне проведення занять.

З перших днів після відновлення роботи інституту за складних умов здійснювалися й наукові дослідження. Діяльність науковців була спрямована насамперед на прискорення відбудови народного господарства. Так, упродовж 1945–1946 н. р. учені Львівського політехнічного інституту виконали 700 робіт, спрямованих на вдосконалення будівництва, з них 50 – для будівництва газомагістралі “Дашава – Київ”, надали різноманітну науково-технічну допомогу 162 підприємствам й установам.

Наприкінці 1945 р. з групи ентузіастів-інженерів у Львівському політехнічному інституті створили Науково-дослідний інститут електронної вимірювальної й обчислювальної техніки – НДКІ ЕЛВІТ. Зміцнювалась матеріально-технічна база інституту. Зросла кількість аудиторій, кабінетів, лабораторій, місць у гуртожитках. Докорінно оновилась лабораторно-інструментальна база. Збільшувалась кількість науковців з українського середовища. Серед них – О. Г. Базилевич, Ю. Т. Величко, Є. Ф. Замора, Й. А. Захарія, В. О. Кочан, Р. С. Курендаш, М. Г. Максимович, М. В. Медвідь, К. Н. Михалевич та багато інших, які згодом чимало зробили в царині науки.

Наприкінці 1950-х років створено мережу філій інституту. Для наближення навчального процесу та підготовки спеціалістів до виробничих потреб промислових регіонів філії Львівського політехнічного інституту відкривають у Дрогобичі (1959 р.), Тернополі (1960 р.), Івано-Франківську (1960 р.), Луцьку (1971 р.). Згодом філії виокремлюють у самостійні вищі навчальні заклади.

Отже, на початок 1970-х років інститут налічує 14 факультетів: енергетичний, електромеханічний, радіотехнічний, автоматики, електрофізичний, механіко-технологічний, механіко-машинобудівний, інженерно-будівельний, хіміко-технологічний, технології органічних речовин, геодезичний, інженерно-економічний, а також вечірній та заочний (відкритий у 1956 р.), філію в Тернополі, загальнотехнічний факультет у Дрогобичі та Львівсько-Волинський факультет. У 1971 р. реорганізували інженерно-будівельний факультет, унаслідок чого утворився теплотехнічний, поновив діяльність архітектурний факультет.

Із 1961 р. інститут почав готувати спеціалістів для зарубіжних країн. У 1965 р. у ньому навчалось вже 211 осіб з 17 держав.

У грудні 1963 р. М. Г. Максимовича перевели на посаду ректора Львівського державного університету імені Івана Франка. Ректором Львівського політехнічного інституту став Григорій Денисенко (1919–1998) – політехнік, людина надзвичайно енергійна й дієва. Він запам’ятовується, як “Великий будівничий”.

Зростання кількості студентів, збільшення кількості спеціальностей вимагало розширення навчальних площ і приміщень наукової й соціальної сфери, тому керівництво ЛПІ взяло курс на формування нового навчального комплексу інституту. Його початок поклало спорудження в 1962 р. обладнаного сучасним устаткуванням корпусу № 8 проблемної хімії (архітектор М. Микула). У 1963 р. Львівському політехнічному інституту передають будинок сільськогосподарського інституту (корпус № 3). За проектами СПКБ будується навчальний комплекс Політехніки. Так у 1965 р. здано в експлуатацію навчальний корпус № 1 з актовим залом на 1000 місць, за активної участі архітекторів Р. Липки, А. Рудницького. У наступні роки по чергово вступають у дію: 1971 р. – корпус № 4 з бібліотекою; 1972 р. – корпус № 5; корпус № 2 та в 1975 р. комбінат харчування. Це дало змогу в 1970-х роках перейти в інституті на ведення занять в одну зміну.

У 1971 р. Г. І. Денисенка призначили ректором Київського політехнічного інституту, а Політехніку очолив Михайло Гаврилюк (1932–2006). Він успішно продовжив зміцнювати та розвивати наукову та матеріально-технічну базу Львівського політехнічного інституту, який став визначним науковим центром. Розвивалася соціальна сфера. У 1972 р. закінчили будівництво спального корпусу в спортивно-оздоровчому таборі “Політехнік-1” у м. Алушта, який почав працювати ще з 1956 р.

Функціонували бази відпочинку для студентів і викладачів у с. Морському (Одеса) та с. Славському в Карпатах. У 1985–1986 н. р. ввели в навчання розділи із системи автоматизованого проектування (САПР). Вдосконалення зазнала й обов’язкова виробнича практика студентів, практиканти були безпосередніми учасниками виробничого процесу, вчилися керувати виробництвом. Велике значення в інституті надавали комп’ютеризації.

У 1980-х рр. Львівський політехнічний інститут став потужним навчально-науковим та виробничим комплексом. Тоді на 14 факультетах та в філіях Львівського політехнічного інституту навчалось близько 25 тис студентів, готували фахівців із 50 спеціальностей. У 1986–1987 н. р. лекції читали 1412 викладачів, з яких 59 – професори, доктори наук, 752 – кандидати наук, доценти.

З 1988 р. в інституті функціонувало 72 базові кафедри; 65 науково-дослідних лабораторій, серед них – 18 галузевих.

Наприкінці 1987 р. активізувалися давні демократичні традиції Львівської політехніки. Поступово впроваджувалася виборність керівного складу інституту (зокрема, вибори проректора із заочного й вечірнього навчання). Дедалі впевненіше завойовувала свої позиції демократизація інститутського життя.

У грудні 1988 р. створено Товариство української мови ім. Т. Шевченка (згодом “Просвіта”). Невдовзі на його базі створили осередок Народного руху України. Інститут поставив собі за мету відродити кращі традиції вищого навчального технічного закладу, утвердити державність України, демократичні засади в навчально-виховному процесі, готувати та виховувати висококваліфікованих фахівців і свідомих громадян, патріотів України.

Починаючи з 1989 р., в Україні, зокрема в м. Львові, розпочалися бурхливі процеси демократизації суспільного життя. Не оминули вони й Львівський політехнічний інститут. На установчій конференції його співробітників та студентів приймають новий Статут навчального закладу, який 5 грудня 1990 р. зареєструють у Міністерстві освіти УРСР. У ньому зазначалося, що Львівський політехнічний інститут є державним вищим навчальним і науковим закладом, одним із центрів інженерної освіти, науки та культури України.

На підставі Статуту 27 лютого 1991 р. конференція інституту вперше за останнє півстоліття демократичним шляхом обрала ректора. Ним став завідувач кафедри вищої математики, виходець із львівської школи статистичної фізики академік І. Р. Юхновського, доктор фізико-математичних наук, професор Юрій Кирилович Рудацький (1947–2007). Під його керівництвом в інституті відбулося відродження національної вищої школи.

У 1991/1992 н. р. на 16 факультетах Львівського політехнічного інституту навчалися близько 16 тис студентів, навчальний процес із 50 спеціальностей здійснювали 76 кафедр, на яких працювало 1597 викладачів, з них – 105 докторів і 1004 кандидатів наук.

В університеті традиційно розвиваються фундаментальні дослідження в галузі фізики, електротехніки, радіотехніки, електроніки, приладобудування, електромеханіки, будівництва, архітектури, механіки, хімії та хімічних технологій, геодезії та математичних наук. Наукові дослідження провадять у підрозділах Науково-дослідної частини (НДЧ). НДЧ об’єднує науково-дослідний і конструкторський інститут електронно-виміральної техніки (НДКІ ЕЛВІТ), спеціальне конструкторське бюро електромеханічних систем (СКБ ЕМС), два науково-дослідних відділи радіотехнічних систем і напівпровідникових сенсорів, 12 галузевих і 69 науково-дослідних лабораторій.

Науковці Львівської політехніки здобувають широке визнання: 25 учених обрано дійсними членами галузевих академій наук України, 57 стають членами експертних рад Міністерства України; 11 – членами експертних рад ВАК України. Створено 5 спеціалізованих учених рад із захисту докторських дисертацій за 13 спеціальностями ВАК та 12 рад із захисту кандидатських дисертацій за 28 спеціальностями ВАК, що охоплюють 84 відсотки інженерних спеціальностей.

Створено 10 навчально-науково-виробничих комплексів з технікумами, училищами, підприємствами, установами та організаціями Західної України. Запроваджено систему підготовки фахівців за інтегрованими навчальними планами.

У середині 1993 р. Львівська політехніка на підставі рішень Міжгалузевої акредитаційної комісії від 17 червня 1993 р. та колегії Міністерства освіти України від 23 червня 1993 р. № 13/2 отримує найвищий – четвертий рівень акредитації, а згідно з наказом Міносвіти № 318 від 26 серпня 1993 р. на підставі постанови Кабінету Міністрів України за № 646 від 13 серпня 1993 р. на базі Львівського політехнічного інституту створено **Державний університет “Львівська політехніка”**.

Фахівців в університеті готують за ступеневою системою освіти. Вперше серед технічних вищих навчальних закладів України здійснено повний цикл підготовки бакалаврів, перший випуск яких відбувся в 1995/96 н. р. У наступному році – перший випуск магістрів та інженерів.

Наказом Міністерства освіти України Львівська політехніка призначена базовим вищим навчальним закладом зі створення комп’ютерної мережі закладів освіти в Західному регіоні України.

Військове відділення, згідно з постановою Кабінету Міністрів України № 1410 від 15 грудня 1997 р. реорганізується у Військовий інститут при Національному університеті “Львівська політехніка”. Начальником Військового інституту призначено начальника військового відділення, кандидата історичних наук, полковника Б. А. Катеринчука. В інституті навчається близько 1800 курсантів за 13 спеціальностями. У 1997 р. здійснено перший випуск бакалаврів військового відділення за напрямками “Інженерна механіка” та “Геодезія”.

Упродовж 1998–2002 рр. в університеті ліцензовано вісім нових напрямів підготовки, зокрема: “Філологія”, “Фармація”, “Біотехнологія”, “Мистецтво”, “Культура”, “Соціологія”, “Видавничо-поліграфічна справа”, “Прикладна фізика” та 16 нових спеціальностей, відкрито 63 спеціалізації з урахуванням нових досягнень науки і техніки та актуальних потреб ринку праці. Розпочато процес становлення Львівської політехніки як університету світового стандарту, в якому поєднуються фундаментальні, гуманітарні та технологічні напрями підготовки фахівців з глибокими науковими дослідженнями в цих напрямках.

30 жовтня 2000 р., зважаючи на загальнодержавне й міжнародне визнання результатів діяльності та вагомий внесок у розвиток національної вищої освіти й науки, Указом Президента України “Про надання деяким вищим навчальним закладам статусу національних” № 1059/2000 від 11 вересня 2000 р. Державному університету “Львівська політехніка” надано статус національного вищого навчального закладу.

Починаючи з вересня 2001 р., на підставі ухвали Вченої ради університету реорганізовано структуру Львівської політехніки, що стає важливим кроком у поліпшенні якості підготовки фахівців, забезпеченні їх мобільності. Замість 16 факультетів утворено 12 навчально-наукових інститутів.

Нині до структури Національного університету “Львівська політехніка” входить 16 інститутів, сім коледжів, науково-дослідна частина, науково-технічна бібліотека (близько 2 млн примірників), поліграфічне видавництво, проектно-

конструкторське об'єднання “Політехніка”, бізнес-інкубатор, технопарк, музей, народний дім “Просвіта”, чотири спортивно-оздоровчі табори (с. Славське і с. Зозулі) та на Чорному морі (с. Морське та м. Алушта).

Нині в університеті навчаються понад 35 тис студентів за 33 галузями знань, 63 бакалаврськими напрямками та 128 спеціальностями, з них – 127 магістерського рівня.

Навчальний процес в університеті забезпечує професорсько-викладацький штат, що складається з понад 1900 осіб, з них 290 – доктори наук, професори та 1100 – кандидати наук, доценти.

Структура навчальних програм, зміст та наповнення навчальних дисциплін в університеті зорієнтовані на сучасні загальноосвітні тенденції розвитку, що полягають у посиленні процесу глобалізації економіки, взаємозв'язку й взаємозалежності держав світу, та потребу формування умов для індивідуального розвитку особи. Студенти мають бути впевнені у своїй самореалізації в сучасному швидкозмінному світі, в тому, що знайдуть своє місце на ринку праці.

Новий етап розвитку системи освіти в Львівській політехніці пов'язаний з інтеграцією в європейський освітній простір та приєднанням України до країн – учасниць Болонського процесу. Впровадження кредитно-модульної системи дало можливість студентам Львівської політехніки вивчати окремі дисципліни в університетах Польщі, Німеччини, Австрії, Великобританії та інших країнах Європи.

Після передчасної смерті світлої пам'яті ректора професора Ю. К. Рудавського в червні 2007 р. ректором Національного університету “Львівська політехніка” було обрано професора Юрія Ярославовича Бобала – випускника Львівської політехніки. Свій шлях у Політехніці Ю. Я. Бобало почав у 1973 р. з посади завідувача навчальної лабораторії кафедри. Згодом був асистентом, аспірантом, доцентом, професором кафедри, проректором з наукової роботи та першим проректором Національного університету “Львівська політехніка”. Протягом роботи у Політехніці Ю. Я. Бобало відзначався низкою державних нагород, отримав почесне звання “Заслужений працівник освіти України”. Він є автором понад 130 друкованих праць, серед яких одна монографія, три навчальних посібники та один підручник. Під керівництвом Ю. Я. Бобала створено наукову школу й захищено низку кандидатських дисертацій.

За результатами інтегрованого рейтингу вищих навчальних закладів України Львівська політехніка останні роки поспіль належить до десяти найкращих вітчизняних вищих навчальних закладів та виборює почесне друге місце серед технічних вищих навчальних закладів України.

О. Шишка